

عنوان مقاله:

داوری سیاسی به مثابه امر تراژیک: با بررسی و تحلیل اندیشه مارتا نوسبام

محل انتشار:

فصلنامه رهیافت های سیاسی و بین المللی، دوره 13، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

محمود علی پور - دانش اموخته دکتری علوم سیاسی گرایش فلسفه سیاسی از دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

داوری و قضاوت کردن در میان جهان های هنجارمندی که در نزاع و تعارض با یکدیگر هستند، دشوار است. چرا که آنها در برخورداری از واژگان مشابه، معیارهای عقلانی مورد توافق و تعهدات اخلاقی مشترک هم راستا نیستند. لذا با روش های مرسوم در کاوش های فلسفی نمی توان میان این جهان های هنجاری دست به داوری زد. در چنین شرایطی، داوری های سیاسی معمولاً به امور تراژیکی ختم می شوند که در عرصه سیاسی عواقبی ناگوار دارند. در همین راستا سوال اصلی مقاله این است که داوری سیاسی به مثابه امری تراژیک به چه معنا است؟ و چه پیامدهای برای زیستارهای سیاسی دارد؟ برای یافتن پاسخ، نوشتار حاضر با تاکید بر این که داوری سیاسی مانند کنشی در موقعیت تراژیک، تجربه ای است که در زمان و محل خاص فرد رخ می دهد، امکان توسل به اصول متعین پیشینی در این زمینه را مردود دانسته و با ابتدا به اندیشه هنجاری مارتا نوسبام، درصد ارائه نوعی داوری به مثابه داوری تراژیک است که اصل اساسی آن مبتنی بر حضور شانس اخلاقی در پی ریزی قابلیت های انسانی است. قابلیت هایی که منجر به رهایش انسان از یک مصیبت به یک خوشبختی می شوند. در واقع داوری در اندیشه نوسبام، پراکسیس سیاسی را متوجه به عناصری بیرون از کنشگر می کند و در عین حال بر تاثیر موقعیت های ستیزه ای و چندجانبه فرهنگی، سیاسی و مذهبی تاکید دارد که بر جهت دهی به رفتارهای عادلانه و غیرعادلانه، مصیبت ساز یا سعادت ساز و غیره در حوزه سیاسی موثرند.

کلمات کلیدی:

داوری سیاسی، مارتا نوسبام، رهیافت قابلیت، امر پاندمیک، امر تراژیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1417279>

